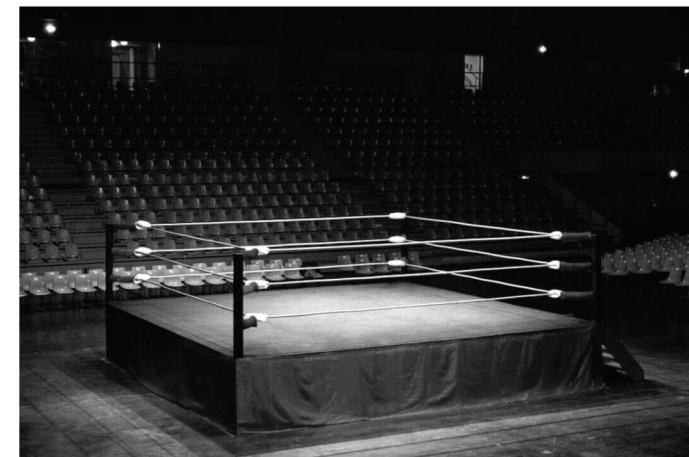

Głos uczestników:
**„Chcemy byście
zobaczyli świat
naszymi oczami.
Tylko tyle i aż tyle”.**

Głos badaczki:
**„Chciałabym zainspirować
Państwa do debaty
nad rozwiązaniami
systemowymi w procesie
pomagania rodzicom
sprzyjającymi ich
upełnomocnieniu
i godnemu traktowaniu”.**

**„TWORZYMY OBRAZY,
WYDOBYWAMY NASZE GŁOSY”**
wystawa prac rodziców
defaworyzowanych społecznie

Projekt: Inicjatywa Doskonałości Uczelnia Badawcza.
Granty dla młodych badaczy

Wystawa została objęta honorowym patronatem Prezydent Miasta Łodzi:

Partnerzy:

 **WYDZIAŁ NAUK
O WYCHOWANIU**
Uniwersytet Łódzki

Wystawa powstała w ramach partycypacyjnych badań w działaniu, które rozpoczęły się w marcu 2022 roku. Celem badań jest **rozpoznanie i przekazanie znaczeń jakie rodzice defaworyzowani społecznie nadają swojemu życiu**, a także sformułowanie propozycji metodycznego badania i działania z wykorzystaniem narzędzi wizualnych w obszarze pracy socjalnej z rodziną.

Inspiracją do stworzenia projektu były partycypacyjne badania w działaniu realizowane z osobami wykluczonymi społecznie, w tym nurty oparte na sztuce (*participatory art-based research*), poszukiwanie przestrzeni łączącej pracę socjalną z działaniami artystycznymi (*Art in Social Work Practice. Theory and Practice: International Perspectives*, Routledge 2020), a także przekonanie o potrzebie tworzenia „nowego” typu heterogenicznych praktyk badawczych w naukach społecznych, tworzących przestrzenie społeczne przeplatające teorię z praktyką i wychodzące poza Akademię do szerszej publiczności odbiorców (*Metoda spotyka sztukę. Praktyki badawcze oparte na sztuce*, Narodowe Centrum Kultury 2018).

W projekcie wzięło udział sześciu rodziców z wieloma problemami – zagrożonych odebraniem dziecka lub mających za sobą takie doświadczenia, którym zabrano potomstwo, a teraz starają się je odzyskać z instytucji pieczy zastępczej, a także ci, którym to się udało.

Przyjęta orientacja partycypacyjna zakładała: zaproszenie rodziców do bycia współtwórcami działań, oddanie im głosu i niecenzurowanie ich wypowiedzi, uwrażliwienie na to by przekazać tylko to, co uczestnicy rzeczywiście chcą wyrazić, włączanie ich w proces decyzyjny na każdym etapie prowadzonych działań, umożliwianie uczestnictwa we wszystkich podejmowanych aktywnościach, dbałość o przebieg uruchomionego procesu pracy wspólnej, by odbywał się on z poszanowaniem godności i tożsamości osób w nim uczestniczących i by stwarzał możliwość ich pełnomocnienia.

Praca z uczestnikami projektu przebiegała podczas spotkań grupowych i indywidualnych, w ramach których rodzice dzielili się doświadczeniami ze swojego życia, które są immanentnie powiązane z ich trudnościami i wyzwaniem rodzicielskimi. Badaczka posłużyła się metodą foto-głosu (*Photovoice*) – inspirowała uczestników do refleksyjnego,

symbolicznego wyrażania swoich doświadczeń poprzez fotografie oraz dostrzeżenia w nich, również wymiaru systemowego. Chodziło o stworzenie wizualnych reprezentacji własnych doświadczeń, którymi uczestnicy chcą podzielić się z szerszą publicznością.

W efekcie wspólnych działań, uczestnicy stworzyli dopełniające się wzajemnie wypowiedzi wizualno-tekstowe, w których zawierają się fragmenty historii z ich życia. Przekaz uwidacznia się również poprzez chmury wyrazowe, zawierające wybrane przez uczestników słowa klucze wydobyte z transkrypcji ich zarejestrowanych wypowiedzi. Jest to zapis wykraczający poza logikę przekazu opowiadającego historię. Chmury wpisane w kontur dłoni ludzkiej zawierają kłębowisko słów noszących dla uczestników określony ładunek emocjonalny, który odciska na nich swoje piętno i pozostawia ślady. Słowa klucze były we współtworzonym procesie ważnymi drogowskazami pozwalającymi uczestnikom dotrzeć do właściwego obrazu wizualnego, który chcą oni utrwalić, a także ułatwiły dokonanie wyboru fotografii znaczących. Wykorzystaliśmy także siłę przekazu filmowego, co wpisuje się w najnowsze trendy badawcze łączące foto-głos z opowieściami cyfrowymi (*digital storytelling*).